

ГРАДУШКА.

Когато мразовитата зима дигна снѣговетѣ си и топлото слънце заигра по листата на трѣвицитѣ, замъгленото лице на дѣдо Митю свѣтна, сѣкашъ слънчевитѣ лъчи сгрѣха застиналата кръвъ старческа. Той се изправи на натежалитѣ си крака, прѣви кръстъ и трѣгна къмъ полето.

По лицето му играеше щастлива усмивка. Той се радваше на зелената трѣва, радваха го богато прѣзимувалитѣ ниви. Запираше се прѣдъ бухналитѣ жита и гласно говорѣше: ихъ, че *икинѣ*! А когато наближи голѣмата тѣхна нива, която спокойно бѣ извила грѣдъ на парливитѣ слънчеви лъчи, дѣдо Митю подскочи като малко дѣте:

—Гледай, гледай! Добра рожба! Сполай на Бога, мѣсецъ два и богата жетва.

И надежда сгрѣ застиналото му сърдце.

* * *

Дойде очакваниятъ день. Въ кѣщата на дѣдо Митю бѣ необикновена радостъ. Снахитѣ му тичаха отъ една стая въ друга, изнасяха сърпове, паламарки, приготвяха се за много-очакваниятъ день.

Дѣдо Митю стоеше на двора подъ голѣмата сѣнчеста липа, бършеше потѣта по набръчканото си чело и гледаше синоветѣ си, които чукаха край колата.

— Гледайте да не забравите да кажете на гайдаря да дойде по-ранко ха! — каза дѣдо Митю и пакъ забърса потѣта по челото си.

— Казахме, казахме! — обади се баба Митювица и се скри бързо въ кѣщи.

Послѣдната звѣздичка още трепкаше на потъмнѣлото небе, когато въ двора затракаха кола. Воловетѣ още сѣнни лѣниво изтегляха колата и душеха съ влажнитѣ си носове прашниятъ селски пѣтъ. Купъ жетварки, напрѣмѣнени, нагиздени като на сватба, весело разговаряха въ колата. Изведнажъ писна гайда. Веселъ викотъ се понесе далечъ изъ полето.

Бавно, бавно се носѣше свирнята на гайдата къмъ натежалитѣ тучни ниви, които очакваха своитѣ стопани да обератъ плода на своя трудъ.